

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΤΟΜΟΣ Ζ.
ΑΡΙΘΜ. 20 (164).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Απριλίου εκάστου έτους έτησίά μόν
φρ. χρ. 25 εξαμήνος δέ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Ζ'.
τῆ 15/27. Ιανουαρίου 1892.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΕΒΙΤΣ.

Κνεστί αποβίωσας Μέγας δούξ Κωνσταντίνος, δευτερότοκος υιός του αυτοκράτορος Νικολάου και πατήρ της σεπτής ημών βασιλίσσης, έφάνε-
ρασεν εν τῷ βίῳ αὐτοῦ κατά διαφόρους περιστάσεις άσυνήθη δάρα του πνεύματος και του χαρακτήρος. Έγεννήθη τῆ 27 Σεπτεμβρίου 1827. Έκ παιδικῆς ηλικίας προ-
ωρίσθη άρχιναύαρχος. Μέχρι του 1860 ὁ Μέγας δούξ έδεωρείτο ως φιλελεύθερος, και* εν τῆ ιδιότητι αὐτοῦ ως ύπουργός τῶν ναυτικῶν και ως άρχιναύαρχος εισηγάγεν εὐθύς μετά τὴν εν Παρισίοις συνομολόγησιν τῆς ειρήνης πολλὰς μεταρρυθμίσεις κατά δυτικοευρωπαϊκόν πρότυπον. Διά τούς ναυτικούς στρατιώτας κατηγορήθη ἡ ποινή τῆς μαστιγώσεως. Ένεκα τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ φρονημάτων ὁ Μέγας δούξ Κωνσταντίνος διαώρισθη ὑπό του αυτοκράτορος τῷ 1857 πρόεδρος τῆς έπιτροπῆς, ἣτις ᾤφειλε νά προπαρασκευάσῃ τὸν περι ἀπελευθερώσεως τῶν δουλοπαροίκων νόμον, ἀλλά περιήλθεν ἐκεῖ εἰς τοσοῦτον σφοκλειῶ. ΤΟΜΟΣ Ζ'.

δράς έριδας και συγκρούσεις πρὸς τούς εὐγενεῖς γαιοκτήμονας, ὥστε επέμφθη ὑπό του ἀδελφοῦ του εἰς περιηγήσεις. Τότε έπεσκέφη τὴν Κωνσταντινούπολιν και έπειτα τὰ Ἱεροσόλυμα. Έπανακάμφας εἰς Πετρούπολιν ὁ Μέγας δούξ ἐπὶ μακρόν χρόνον διετέλεσεν ἡγέτης τῶν «Εὐρωπαϊῶν έλευθεροφρόνων», οἵτινες ἐξ αὐτοῦ έλαβον και τὴν έπωνυμίαν «Κωνσταντινόβ-
τσοι» ὡσαύτως διατὰ φιλελεύθερα φρονήματά του ὁ Μέγας δούξ διαώρισθη ἀντιβασιλεὺς τῆς Πολωνίας τῷ 1862. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας μόλις εβδομάδας έπυροβόλησαν κατ' αὐτοῦ και κατά του Μαρκησίου Βιελπόλσκη, ὅπερ εσήμαινεν ὅτι παρὰ τοῖς Πολωνοῖς δέν ἦτο καθόλου ἀρεστός και προσφιλής. Ἀφοῦ πλέον του ἐνός έτους διέτριψεν εν τῆ ἀλλοδαπῆ, έπανήλθεν αὐθις εἰς Πετρούπολιν, ὅπως συνομολόγησῃ ειρήνην πρὸς τούς ἀντιπάλους του. Ἀνέλαβε τὴν προεδρίαν εν τῷ συμβουλίῳ τῆς έπικρατείας. Μετὰ τὸν θάνατον του Ἀλεξάνδρου Β' ἀπέθνηκε ὅλα αὐτοῦ τὰ ἀξιώματα,

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΕΒΙΤΣ.

† 13/25 Ιανουαρίου.

ἔκτοτε δὲ ἔζη ὅτε μὲν ἐν Ὀριάνδῃ τῆς Κριμαίας, ὅτε δὲ ἐν Παρισίοις, θεραπεύων τὰς ψυχὰς τέχνας καὶ ἰδίᾳ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀναστρεφόμενος ὡς πρότερον μετὰ συγγραφέων καλλιτεχνῶν καὶ δημοσιογράφων.

Ἐκ πάντων αὐτοῦ τῶν τέκνων ἡ Βασίλισσα ἡμῶν ἐτύγχανεν ἐξαιρετικῆς παρ' αὐτοῦ στοργῆς καὶ ἀγάπης, ἣν καὶ ἀνταπέδιδεν αὐτῷ μὲ ἴσον μέτρον. Λέγεται δὲ

ὅτι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ Μέγας δούξ διετῆρει μετ' αὐτῆς τακτικωτάτην ἀλληλογραφίαν, εἰδὸς τι ἡμερολογίου, ἐν ᾧ ἡ φιλόστοργος θυγάτηρ τῷ ἐξεμυστηρεῦτό καὶ τὰς μυχαιατάτας τῶν σκέψεων τῆς καὶ τῷ ἀφηγεῖτο πᾶν ὅτι τῇ συνέβαινε. Ἐκεῖνος δ' ἀφ' ἐτέρου τῇ ἔδιδε πολυτίμους συμβουλὰς καὶ τὴν παρηγόρει κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς πικρίας.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Μέρος Γ.

Εὐρισκόμεθα ἐν Θήβαις, εἰς τὸ περιώνυμον Μέγαρον τοῦ Στρατάρχου Σαιντομέρ, Δυνάστου τῆς πόλεως ταύτης, Πρωτοστράτορος τοῦ Μωρέως καὶ ὑποτελοῦς τοῦ Δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίκειται δὲ λαμπρὰ τελετὴ ἐπὶ τῇ προχειρίσει εἰς τὴν ἵπποσύνην τοῦ Λασκάρως, ἀποφασισθεῖσα τέλος τῇ ἐπιμονῇ τῆς Δουκίσσης Ἑλένης, ἣτις, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ματθίλδης, ἠλπίζεν ἐξ αὐτῆς βελτίωσιν τινα τῶν πρὸς τὴν αὐλὴν σχέσεων τοῦ Ἑλληνος Μεγιστάνου. Ἄλλ' ἐκ τῆς πρώτης ἀμέσως σκηνῆς, ἐν ἣ εὐρίσκομεν ἐν καλλιμαρμάρῳ αἰθούσῃ διαλεγόμενους πολλοὺς ἐκ τῶν κληθέντων Εὐπατριδῶν, ὁρῶμεν ὅτι οὗτοι διάκεινται δυσμενῶς πρὸς τὰ τεκταινόμενα καὶ θεωροῦσι κινδυνώδη τὴν ἀνύψωσιν εἰς τὴν ἵπποσύνην τοῦ λαοφιλοῦς ἡγέτου τοῦ δουλωθέντος γένους, ἐν ᾧ οἱ Ἕλληγες δάκνουσιν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ τὸν ζυγόν. Μανθάνομεν ἀκολούθως ὅτι ὁ Βρυέννιος μετὰ τῶν δύο Δουκισσῶν εἶχεν ἐπίσης ἀφιχθῆ εἰς ἕξ ἡμέρας ἐξ Ἀθηνῶν, φονεύσας καθ' ὁδὸν πέντε ἵππους, καὶ ὅτι μετὰ ἓνα μῆνα παρασκευάζει οὗτος ἑτέρας λαμπρὰς ἐν Ἀθήναις ἑορτάς, ὧν ἀγνωστός εἰσέτι ἡ ἀληθὴς ἀφορμὴ, καθόσον ἐτύγχανε πολυμήχανος καὶ κρυψίνους, ἐδρυλλεῖτο δὲ μόνον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τινος συνοικεσίου. Μετὰ τοῦτο παρατηρεῖ τις ὅτι περὶ τοῦ νέου ὑποψηφίου ὑπάρχει ἄλλως τε καὶ σκανδαλώδης ἱστορία, ἡ τῆς Κομήσεως τῶν Σαλώνων, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀμάρτημα τοῦτο φαρῶνται ἤκιστα ἀσθηροὶ οἱ παριστάμενοι.

Ζαχαρίας. Ὡ τοῦτο τίτλος μᾶλλον τοῦ Λασκάρως εἰς τοῦ ἱππότη τοῦ κλεινὸν ἀξίωμα.

Παλαβιτισίνης. Ὁμοίως πάντες ἀμαρτίας ἔχομεν.

Γκίζης. Τρισευτυχῆς ἐκεῖνος! Ῥόδον εἴσομον ἢ Κόμησσα θρυλλεῖται.

Φιλλαρέτ. Τί ἀπέγεινε;

Γκίζης. Εἰς σκοτεινὸν κελλίον καθειρχνθεῖσά που, ἀναπολεῖ τὰς ἡμέρας ὅτε, λαίμαργος, τὸ ἀπηγορευμένον μῆλον ἔδακνε.

Ἐν ταῦτοις προσέρχεται ὁ Σαιντομέρ, καὶ χαριετίζων μεγαλοπρεπῶς τοὺς εὐπατρίδας ἀγγέλλει ὅτι αἱ δύο Δουκίσσαι εἶχον κατέλθει ἤδη εἰς τὸν παράδεισον τῶν Ἀνακτόρων, ἐπικειμένης τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς. Πάντες πορεύονται τότε πρὸς ἀπάντησιν αὐτῶν, καὶ ὁ Πρωτοστράτωρ, μείνας μόνος, λέγει ὅτι ἀναμένει τὸν Δούκα ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ σπουδαίας περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Λασκάρως ἀποκαλύψεις. Πράγματι δὲ προσέρχεται μετ' ὀλίγον ὁ Βρυέννιος, ὅστις, ἀδημόνων ἤδη

μεγάλως ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν, ἔτι μᾶλλον ἐξάπτεται ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Στρατάρχου, καὶ τέλος ἀνακράζει, Πασίδηλον, ἡλίου φαεινότερον.

Ἐπιβουλὴν κακοῦργον μαγγανεύουσι καὶ τὸν ἡγέτην κούφως ἐξοπλίζομεν ἡμεῖς.

Σαιντομέρ. Τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς ἀσύνετον.

Βρυέννιος. Πλὴν εὐτυχῶς ὑπάρχει ἔτι φάρμακον.

Σαιντομέρ. Ἐξήγησον ἀμέσως εἰς τὴν Δούκισσαν.

Βρυέννιος. Οὐχί· γνωρίζεις πῶς, ἐκεῖνη σκέπτεται.

Μισῶ τὰς ἀντιρρήσεις καὶ προδελυμνος νῦν ἀπαιτεῖται τοῦ κακοῦ ἐκρίζωσις

Σαιντομέρ. Τί σκέπτεσαι;

Βρυέννιος. Ματαία ἡ ἐξήγησις.

Ἀνάμεινον καὶ ὄψει.

Σαιντομέρ. Ἡ Πριγκήπισσα μετὰ τῶν δύο Δουκισσῶν προσέρχεται.

Βρυέννιος. Ἀπέλωμεν

Σαιντομέρ. Πλὴν ἴσως . . .

Βρυέννιος. Στεῦσον, λέγω σοι.

Ἀποσύρονται, ἐν ᾧ πλησιάζουσιν αἱ τρεῖς Δέσποιναί.

Ἡ Ματθίλδη, πάσχουσα, στηρίζεται ἐπὶ τῆς Πριγκήπισσης, περιστρέφεται δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ ὁμιλία εἰς τὰ περὶ τῆς ὑγείας αὐτῆς.

Δούκισσα Ἑλένη τῇ Ματθίλδῃ.

Αἱ παρειά σου ἐλαφρῶς ἐβάφησαν.

Πῶς ἔχεις;

Πριγκήπισσα. Ζηρογόνοσ ἢ μυρόεσσα

τοῦ ἀπριλίου αἵρα.

Ματθίλδη. Μόλις ἴσταμαι.

Δούκισσα. Ἐνταῦθα ἐπ' ὀλίγον ἀναπαύδητι.

Ματθίλδη. Εὐχαριστῶ (ἀπλοῦται ἐπὶ ἀνακλίντρου)

τὸ ἔλκος, ὅπερ φθείρει με,

βαδῶσ κείται.

Πριγκήπισσα. Πρὸ καιροῦ διέγνων, φεῦ, τῆς νόσου τὴν ἐστίαν. Φέρεις, ἀκουσα, πρὸς τὴν καρδίαν συνεχῶς τὰς χεῖράς σου.

Ματθίλδη. Ναι οὕτως ἔχει· ἠδικῶσ καὶ ὕλικῶσ

ἐκεῖνη πάσχει· νοσηρὰν φαγέδαιναν

ἐγέννησε τὸ ἄλγος τὸ κρυπτόμενον

καὶ συνεχῶσ, ὡσ βέλη διερχόμενοι

τὸ στήθος μου, οἱ πόνοι μὲ σπαράσσουσι.

Αἱ δύο Δέσποιναί ἀποθῶσιν αὐτὴν τότε εἰς ἐξομολόγησιν τοῦ τήκοντος αὐτὴν μυστικοῦ, καὶ τέλος πειδομένη ἀναφωνεῖ,